

Månadsbrev till Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby

September 2011

Kära systrar och bröder i Kristus,

Välkommen till vår nya hemsida! Den uppmärksamme har redan upptäckt att en ny ordning gäller från och med nu. Våra månadsbrev kommer i fortsättningen inte att skicka ut via e-post, utan finns att hämta på Ekumeniska Kommunitetens hemsida. Här finns även *lektionariet* – ordningen för våra bibelläsningar – liksom texter ur vårt *synaxarium*. Förhoppningen är att kunna erbjuda synaxarier för samtliga minnesdagar i vår ekumeniska kalender, ett viktigt sätt för oss att lära känna den stora kristna familjen och få inspiration genom berättelserna om dem som gått före.

På hemsidan ligger nu även vårt *kalendarium*. I slutet av detta återfinns information om händelser som väntar längre fram i tiden såsom retreat, resor, möten och liknande. I den så kallade *fastebloggen* skriver undertecknad några rader på årets samtliga fastedagar. Dessa är ju inte så få till antalet; över tvåhundra, inberäknat de ordinarie fastedagarna, onsdagar och fredagar, samt de fyra längre fasteperioderna under året, i synnerhet då Stora fastans fyrtio dagar. När kyrkan fastar kan vi slå följe på många olika sätt för att söka ett större mått av inre stillhet. Fastebloggen är en återkommande påminnelse: Människan skall inte bara leva av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun.

Allt på vår hemsida är tillgängligt för alla som vill ta del av det, förutom månadsbrevet som kräver ett lösenord. Brevet är i första hand riktat till kommunitetens medlemmar, noviser och vänner. Det lösenord som öppnar brevet för er är: *evangelium*. Även om månadsbrevet inte är öppet är det dock inget hinder att dela det med andra som kan ha intresse av brevvets innehåll.

Som en del av er kanske också märkt kan man söka sig till vår hemsida med hjälp av två adresser. Den ordinarie är www.ekumeniskakommuniteten.se, men det går också att använda en förkortad variant: www.ekibs.se. Under "Kontakter" återfinns de e-postadresser som nu är aktuella. Jag vill även göra er uppmärksamma på att vi erbjuder ljudfiler under vinjetten "Bön & gudstjänst". Just nu kan man här lyssna till bibelstudierna från årets sommarmöte.

*

Sommarmötet med Ekumeniska Kommunitetens första ordinarie generalkapitel blev för övrigt en stor fest. I den avslutande gudstjänsten söndagen den 14 september upptogs tjugo nya medlemmar i kommuniteten. Den festliga mässan, firad utomhus på Nya Slottets norra sida, bars fram av historiens vingslag i flera avseenden. När elva av kommunitetens präster och pastorer i ett sommarskrudat Bjärka-Säby koncelebrerade tillsammans med biskop Biörn framträdde en urkristen vision av kyrkan: *samlad kring biskopen och eukaristin blir kyrkan synlig i sin fullhet.*

I en tid av tilltagande individualisering av tron och sekularisering av gudstjänsten kämpar kyrkan med sin identitet. Åtskilliga av er har gett uttryck för både oro och osäkerhet när frågan om församlingstillhörighet kommit på tal. Vad konstituerar egentligen en kristen församling och vem har ett fullvärdigt ämbete? Vad är det som gör en grupp troende till "kyrka" i verklig mening? Vad gör en eukaristi giltig? Kort sagt: Var finns kyrkan?

Sällan har det blivit så tydligt som när vårt sommarmöte avslutades på Nya Slottets framsida den nionde söndagen efter pingst. Det är inte yttre strukturer eller medlemsmatriklar som konstituerar kyrkan. Hon leds heller inte av självutnämnda profeter och lärare. Vem som helst kan inte ta sig uppdraget att leda eukaristin. I mässan, firad av biskopen, bekräftas och bemyndigas presbyteriet att tjäna kyrkan med sina gåvor och sin kallelse. En ordning med djupa rötter i Nya Testamentet, befäst i kyrkan under de apostoliska fädernas tid och som än i dag gestaltas när prästen insätts i sin tjänst i många ortodoxa kyrkor. Som bland kopterna i Egypten: det är i eukaristin, när

biskopen under *epiklesen* – bönen om Anden – vänder sig mot den blivande prästen och andas på denne, som han *blir* präst.

Vi är många som känner tacksamhet till biskop Biörn som "utvidgat" sitt episkopat för att tjäna fler än sin egen kyrkas präster. Det må vara ovanligt att frikyrkliga pastorer i sin tjänst relaterar till en svenskkyrklig biskop, och det ställer frågan om urkyrklig ordning på sin spets. Kan man förbli frikyrkopastor och samtidigt inlemmas i kyrkans ämbete genom att ta emot biskopens välsignelse och därmed också förbinda sig till lojalitet mot denne? Uppenbarligen. Även om olika svar lär ges på frågan och vi kommer att få anledning att återvända till den.

Vi behöver alla vara öppna för att den enhet vi ber om och arbetar för, kan komma att gestalta sig annorlunda än vi kanske föreställer oss. "Den tid när man konverterar är förbi", sa till exempel Wilfrid Stinissen när vi samtalade om denna fråga 1997. Han talade då inte om att den enskilde kan erfara Guds kallelse att gå en viss väg, utan om konversion som ett villkor för kyrkans enhet.

*

För oss som kommunitet är det nödvändigt att bearbeta den ecklesiologiska frågan, det vill säga frågan om kyrkans väsen och identitet. Vi behöver göra det i respekt för de olika kyrkor vi kommer från – i dag finns både ortodox, katolsk, svenskkyrklig och frikyrklig tradition representerad i kommuniteten – men också i lyhördhet för Andens ledning i en tid när fler än någonsin ber om kyrkans synliga enhet. En bön som "måste" besvaras; det var Jesus själv som först bad den! Som kommunitet är vi ingen församling och vi har inte för avsikt att "bilda" kyrka såsom församlingar definieras i vår tids kyrkliga landskap. Tvärtom tillhör vi som är medlemmar i kommuniteten en mängd olika församlingar inom kristenheten. Efter den senaste löftesavläggelsens finns samtliga kyrkofamiljer representerade i vår gemenskap. Genom den regel vi följer förpliktar vi oss till trohet mot våra församlingar, samtidigt som vi ber om och verkar för kyrkans synliga enhet.

Vi vill alltså lägga oss vinn om trohet mot de församlingar vi tillhör, samtidigt som vi när vi möts och firar gudstjänst ger uttryck för vår övertygelse att kyrkan, grundad på

apostlarnas tro, är närvarande i hela sin fullhet när eukaristin firas i gemenskap med biskopen.

Själv har jag ägnat den senare delen av sommaren åt en av de mest banbrytande böcker som skrivits i detta ämne i modern tid, den ortodoxe teologen Nicholas Afansievs (1893-1966) magnum opus *The Church of the Holy Spirit*. Först 2007 utkom den på engelska, med förord av ärkebiskop Rowan Williams, men den har länge ansetts som något av det viktigaste som skrivits under 1900-talet i ämnet ecklesiologi. Afansiev, som var den förste som myntade uttrycket "Eukaristin skapar kyrkan", väckte med sin bok viss irritation inom sina egna led just genom att han ifrågasätter strukturer och förhållanden inom kyrkan som han menar inte är grundade i den tidiga traditionen. Framför allt riktar han skarp kritik mot den klyfta som skapats mellan präster och lekmän genom den syn på prästämbetet som långsamt kom att slå igenom i kyrkan.

I mitt inledande bibelstudium under vårt sommarmöte hade jag valt temat *Ett heligt prästerskap*, med utgångspunkt i Första Petrusbrevets andra kapitel. När Petrus talar om de döpta som ett folk av präster framträder en vision av kyrkan som är rotad i brödet och kalken på Herrens bord och i den andefyllda gemenskap som är samlad runt detta bord. Förhållandet mellan *eukaristi* och *karisma* – mellan det vi gör när vi samlas runt Herrens bord och de gåvor Anden fördelar till var och en av oss – står att söka i den prästerliga tjänst som alla döpta delar, och som utgör vår väsentliga kristna identitet.

Vi uppehöll oss i bibelstudiet kring tre frågor: Vilka är präster i kyrkan? Hur blir man präst i kyrkan? Vad är prästernas uppgift i kyrkan? Jag vill här återge något av det jag då berörde. När Petrus adresserar sitt brev, inte bara till de "utvalda", utan också kallar alla döpta för "präster", har ett dramatiskt skifte ägt rum i förhållande till det första förbundets ordning. Prästtjänsten i Israel tillhörde Arons söner, vilket innebar att det stora flertalet var utestängda från denna tjänst. Men ett löfte ges redan i Gamla Testamentet om ett "rike av präster". Det hör dock ännu framtiden till. Än så länge fanns en gräns som inte fick överträdas, och som skilde prästerna från folket. Prästerna var helgade åt Gud på ett unikt sätt. Inga andra fick utföra offertjänst i templet.

När gick löftet om att alla skulle bli präster i uppfyllelse? När förhänget i templet brast, vilket skedde i samma stund som Jesus på korset ropade "Det är fullbordat!" och gav upp andan. I det ögonblicket överskreds gapet mellan det heliga och världen. Kyrkan, det nya Israel, har genom Kristus trätt in i helgedomen, in i det allra heligaste i templet, ja, in i själva himlen.(Hebr 10:19-20). Med Gamla Testamentets gudstjänst som förebild tecknar Hebreerbrevet visionen av hur det nya förbundets gudstjänst äger rum i himlen. (Hebr 12:22-24).

Prästtjänsten i Israel var knuten till templet. Templet kunde inte existera utan präster, och prästerna kunde inte vara präster utan ett tempel. När Jesus började tala om sig själv som ett "tempel" uppstod naturligt nog förvirring: "Riv ner detta tempel... det tempel han talade om var hans kropp." (Joh 2:19, 21) Kristi kropp är det nya tempel, inte byggt av människohand, i vilket vi infogats som "levande stenar". I Kristus, det nya tempel, delar vi med honom kungavärdigheten och prästvärdigheten. Vi är ett heligt folk. Petrus är inte ensam om att knyta an till detta språkbruk för att befästa den kristna identiteten. (Upp 1:6, 5:10, 20:6. Rom 15:16. Fil 2:17. Rom 12:1.)

I Kristus upphör åtskillnaden mellan prästerna och folket i övrigt. Därmed uppstår den kritiska frågan: Om nu alla är präster, hur kommer det sig då att vi bara kallar några för präster? Och om bara några kallas präster i kyrkan, hur kan då alla vara präster? Genom den uppdelning av kyrkan i präster och lekmän, som med tiden kom att slå igenom, bleknade visionen av kyrkan som ett folk av präster.

*

Hur blir man då präst i kyrkan? För att bli präst i Israel måste man till att börja med födas inom Levi stam och tillhöra Arons släkt. Prästerna invigdes till sitt uppdrag genom smörjelse med helig olja, som representerade en förmedling av andlig kraft. I det nya förbundet föds vi in i Guds folk genom vatten och Ande (Joh 3:5). Dopet i vatten och Ande representerar *födelsen* och *smörjelsen*. Dopet är den enda *konsekrerande handling* – helgande handling – som Nya Testamentet känner till. Det är den handling genom vilken vi föds in i Guds rike och blir levande stenar i det tempel som är Kristi kropp. Det

är också den handling genom vilken vi blir smorda med Helig Ande till att vara präster åt Gud den högste.

Dopet är en *ontologisk kategori* – det utför och förändrar något i människans natur. Tron vilar inte på en ny idé, den vilar på en ny identitet. Idén existerar utanför oss själva och ger oss något att uppnå (därför kan idén skapa fanatism). Identiteten bär vi inom oss, den består i det vi redan är. Tecknet på det första förbundets identitet var omskärelsen. Tecknet på det nya förbundets identitet är dopet. Omskärelsen var ett ingrepp på kroppen – det första förbundet var bokstav. Dopet är ett ingrepp i människans natur, i hennes ande – det nya förbundet är ande. Dopet i vatten och ande är en ny födelse, en konsekrerande handling genom vilken människan avskiljs för Gud och som gåva tar emot odödlighet, som Gud ensam äger. I dopet ordinerar vi till präster åt Gud.

De första liturgiska kläderna som användes i kyrkan var de vita kläder som de nydöpta ikläddes efter dopet. Det är talande. Dopdräkten var uttryck för tron att man iklätts en ny identitet. Dopets kläder är prästens kläder och prästens kläder är dopets kläder. De vittnar om den tjänst vi nu utför inför Gud för världens liv. I princip skulle därför alla döpta kunna vara liturgiskt klädda när eukaristin firas eftersom alla döpta är präster – om vi hade en tillräckligt stor garderob!

I Gamla Testamentet var det bara kungar och präster som smordes med helig olja. Handpåläggningen efter dopet, i den tidiga kyrkan ofta förbunden med att den döpte blev smord med olja, utgjorde en viktig del av ordinations- eller vigningsakten: den nydöpte blir här smord av Anden till att vara kung och präst, så som Kristus är kung och präst. Det heter ju att vi ”delar” kungavärdigheten med honom. På samma sätt delar vi hans prästerliga tjänst, genom att hans Ande getts åt oss.

*

De döptas prästerliga tjänst är en *karismatisk tjänst* i kyrkan. Den är en Andens nådegåva. I dopet får vi genom Anden del av nåden i dess fullhet. Vi blir karismatiker, ett ofta missförstått och missbrukat ord. Man kan inte tillhöra kyrkan utan att vara karismatiker, och man kan inte vara karismatiker utan att tillhöra kyrkan. På

pingstdagen läggs grunden för kyrkans karismatiska liv när Joels profetia uppfylls: *Jag skall utgjuta min Ande över allt kött.*

Den karismatiska identiteten är alltså grundad i orden "Med en och samma Ande har vi alla döpts till att höra till en och samma kropp" (1 Kor 12:13). Detta dop i Ande uttrycker sig sedan i en mångfald av tjänster som är beroende av en motsvarande mångfald av andliga nådegåvor, *charismata* (1 Kor 12:4-6), något som den gångna söndagen med sitt firningsämne "nådens gåvor" aktualiserat. Men det mest grundläggande uttrycket för detta dop i Ande är vår identitet som präster, och den tjänst som denna innebär. Den är helt beroende av Anden och är därmed en karismatisk tjänst. Därför kan kyrkan inte ha några icke-karismatiska medlemmar. Det strider mot kyrkans natur som ett folk smorda av Helig Ande till att vara kungar och präster åt Gud. Kyrkan kan inte heller ha några "passiva" medlemmar, sådana som inte har en tjänst i församlingen – man kan inte vara präst utan att utöva prästtjänst! Det ligger också i sakens natur.

Under historien har här skett en uppdelning som den tidiga kyrkan, liksom Nya Testamentet, är främmande för, när vi till exempel har kommit att tala om *vissa* tjänster i församlingen som "karismatiska". Vad är då de andra tjänsterna? Icke-karismatiska? Kan det finnas tjänster i kyrkan som inte är i behov av Anden? Självfallet inte. Kyrkan är karismatisk till sitt väsen. Varhelst det finns en tjänst i kyrkan, där finns också Anden. Och varhelst Anden verkar, där finns en tjänst. Där Anden inte är verksam, där kommer inte heller någon tjänst till uttryck. Även uppgifter som att administrera, att presidera och att styra är *andliga tjänster*. Det vill säga, uppgifter som förutsätter en Andens gåva.

*

Det finns alltså bara ett prästerskap i kyrkan – det tillhör vi alla! Däremot finns en mångfald av tjänster (Ef 4:11-12, Rom 12:4-8, 1 Kor 12:28). Mångfalden vittnar om kyrkans organiska väsen. Precis som de olika organen och delarna i en kropp har sin givna plats med vilken följer en given funktion, så är det i kyrkan. Vi har alla fått en plats i kroppen, för att utföra en specifik uppgift, en tjänst som motsvaras av en Andens gåva.

Vi fyller vår plats i kroppen i kraft av den nådegåva, den *charisma*, som getts oss av Anden.

Men det viktiga att här framhålla är: dessa olika tjänster innebär aldrig någonsin att några är helgade åt Gud *mer* än andra. Skillnaden mellan en person som har en viss tjänst och någon som inte har den tjänsten, är inte *ontologisk*, den är *funktionell*. Det vill säga, hon har inte Anden i större mått än andra. Hon är inte helgad av Gud mer än de övriga. Hon står inte närmare Gud än andra. Däremot har hon en tjänst som alla inte har. Den har hon fått av Anden genom den plats hon tilldelats i kroppen. Men de övriga delarna, som har andra platser, har samma Ande i lika fullt mått, och det främsta uttrycket för det är den prästerliga tjänst som alla döpta delar.

Om vi skall tala om en skillnad mellan olika tjänster, är det i så fall skillnaden mellan den tjänst som är *ontologisk* och den som är *funktionell*. Det vill säga, den tjänst vars grund är att något skett med vår natur – vi har genom dopet i vatten och Ande blivit ”nya människor” – och de tjänster vars grund är att vi som nya människor utgör olika delar i en och samma kropp.

Men låt oss lägga märke till att ingenstans där gåvor och tjänster räknas upp i Nya Testamentet heter det att Gud ”kallade några till präster”. Vi läser att han kallar några till apostlar, profeter, herdar, lärare, evangelister – men aldrig att han kallade några till präster. Är detta en tillfällighet? Självfallet inte. Hur skulle *några* kunna vara kallade till det *alla* är? Och likväl tog det inte långt tid förrän man i kyrkan började kalla några för präster – och de övriga började därmed benämnas *lekmän*. Detta hade inte behövt utgöra ett problem, och var det inte heller inledningsvis, om man inte börjat betrakta denna prästtjänst som en särskilt konsekrerad tjänst i förhållande till den prästerliga tjänst som hela Guds folk äger i kraft av dopet. Nicholas Afanasiev skriver: ”Det svärd som slutligen delade församlingskroppen i två delar var läran om konsekration.” Det vill säga, läran om ett särskilt konsekrerat ämbete.

Den tanke som långsamt smög sig in i teologin var att ordinationen, och inte dopet, utgjorde den handling som representerade konsekrationens mysterium. Eftersom konsekrationen är en helgande handling som på djupet förändrar människan, innebar

det att en åtskillnad skedde mellan präster och så kallade lekmän, en skillnad som inte bara grundade sig på olika uppgifter, men på att prästerna kom att uppfattas som, och även ibland se sig själva som, en helgad stånd i kyrkan. Så småningom skulle det leda till att tanken på allas gemensamma prästtjänst inte bara försvagades, den misstänkliggjordes. Talet om präster och lekmän befästes i kyrkan på ett sätt som varit olyckligt.

*

Men behöver då inte kyrkan biskopar/föreståndare, präster/äldste och diakoner? Självfallet, och alla dessa uppgifter har sin rot i den unga kyrkans liv och därmed i Nya Testamentet. Det var inget som uppstod senare. Visserligen kan man inte utläsa av Nya Testamenten att biskop och presbyter från början var två distinkt åtskilda tjänster, det är först i generationen efter apostlarna som biskopen framträder som en person vid sidan om presbyteriet, allra tydligast i Ignatios av Antiochias skrifter. Däremot kan vi i Nya Testamentet se att bland dem som var föreståndare/äldste fanns i regel någon som hade en ledande funktion, och som företrädde de övriga. Så som Jakob i moderkyrkan i Jerusalem. Det är ur denna roll som "ledande presbyter" som biskopen framträder med ett tydligt ämbete vars främsta uppgift är att värna kyrkans enhet.

I det heliga prästerskap som Guds folk utgör finns några som leder, som förestår folket, och inte minst leder firandet av Herrens måltid. De gör detta genom att de fått en tjänst för den uppgiften – men den tjänsten gör dem inte till *präster* mer än alla övriga döpta.

Det vi nu berör är långt mer än en lek med ord, det är avgörande för att vi skall förstå att när vi kommer tillsammans och firar gudstjänst är vi alla präster. Vi är alla liturger. Alla är i en mening celebranter. Någon leder oss i firandet av eukaristin, men denne är inte präst mer än oss övriga. För att levandegöra detta är det till exempel en fördel att inte endast vigda präster och diakoner är liturgiskt klädda i gudstjänsten. Däremot manifesterar, eller inkarnerar, biskopen – eller huvudcelebranten som representerar biskopen – den prästtjänst som vi alla är kallade att utöva. Detta har en betydelse, inte bara för att vi skall bli mer entusiastiska och hängivna i vårt gudstjänstfirande, utan för

att den prästtjänst vi alla är kallade till är en tjänst i vilken vi företräder hela skapelsen, på samma sätt som prästerna i Israel företrädde hela folket.

Prästerna i det första förbundet stod i försoningens tjänst. Deras tjänst var representativ – de representerade hela Israel inför Gud. Här finns den självklara förebilden till de döptas prästtjänst. När Petrus talar om prästernas uppgift i det nya förbundet, är uppgiften inte någon annan än i det första förbundet. Prästens roll är knuten till offret, och på motsvarande sätt skall det nya förbundets präster ”frambära andliga offer” (1 Petr 2:5). Vari består detta ”andliga offer”? För den tidiga kyrkans lärare var det självklart att orden syftar på eukaristin – Kristi offer – med vilket vi förenas för att våra liv skall bli ett offer i den här världen i enlighet med Paulus ord i Romarbrevet: ”Frambär er själva som ett levande och heligt offer åt Gud...” (Rom 12:2)

I den unga kyrkan kom denna förståelse, eller vision, till uttryck genom att de nydöpta omedelbart efter sitt dop leddes in i den eukaristiska församlingen. Nu skulle de som del av ett heligt prästerskap delta i Guds folks *leitourgia*, genom att göra det som endast präster kan göra: frambära andliga offer. Den skrift i Nya Testamentet som mest konsekvent tolkar det som skett genom Kristus i ljuset av Gamla Testamentets gudstjänst är Hebreerbrevet. När vi uppmanas att ”tjäna Gud” – Hebr 12:28 – är Hebreerbrevets författare medveten om att tjänst – *leiturgia* – var något som i Gamla Testamentet var förbehållet prästerna. Nu uppmanas vi alla att ”tjäna Gud” med vördnad och fruktan. Redan från början är de nydöpta både liturger och celebranter, tillsammans med alla andra i Guds folk. De utför tjänst – *liturgi* – och de frambär sin tacksägelse – *eukaristi* – till Gud i firandet av den måltid som utgör tacksägelsens mest fullödiga handling. Alla kan inte uttala nattvardsbönerna – någon leder alltid detta firande – men alla är präster, delaktiga i kyrkans enda prästtjänst och deltar därför i de eukaristiska bönerna genom det *Amen* som ingen av de döpta får underlåta att instämma i när den som presiderar frambär dem.

Här framträder en stor och underbar vision: Kyrkan är förlängningen av Kristi prästtjänst i världen. I kyrkan frambär Kristus sig oavbrutet som ett offer för världens liv. Det är därför Paulus kan säga att han fullbordar i sitt eget kött vad ”som ännu fattas i Kristi lidanden”. Det faktum att kyrkan genom brödet och vinet på Herrens bord

bokstavligen blir Kristus i den här världen kan därför aldrig leda till triumfalism eller likgiltighet för världens brustenhet. Att "bli Kristus" är att bli det bröd som bryts, utges och konsumeras för världens liv. När hon på skapelsens åttonde dag firar "minnet av framtiden", blir kyrkan en försmak av Guds framtid i världen. En försmak i den helige Ande som ofrånkomligen tar sig sociala, etiska, medmänskliga, ekologiska och ekonomiska uttryck eftersom det är i tid och rum, i den brustna skapelsen och den lidande mänskligheten, som Guds rike intervenerar.

*

Här sätter vi punkt för denna reflexion kring kyrkan och prästtjänsten, som vi dock lär få anledning att återvända till, inte minst i samtal med våra visitatorer, biskop Biörn Fjärstedt och pastor Sten-Gunnar Hedén. Jag vill redan nu flagga för att vi under nästa år planerar ett särskilt seminarium på Bjärka-Säby i ämnet "Kyrkan, Anden och ämbetet", då bland annat Metropolitén Ambrosius från den Ortodoxa kyrkan i Finland lovat att medverka.

Avslutningsvis ett par påminnelser. Vi får ett trevligt besök i Bjärka-Säby onsdagen den 19 oktober, då påvens särskilde representant i Skandinavien, den Apostoliske nuntien, ärkebiskop Paul Emil Tscherrig, gästar oss. Det blir en öppen samling kl 16 då han talar om ekumeniska utmaningar i vår tid, och nuntien kommer även att delta i vårt eukaristiska firande i Övre salen på kvällen. Det är ett tillfälle för oss som kommunitet att möta en ledande representant för den katolska kyrkan, och jag vill hälsa alla som har möjlighet välkomna till ett unikt möte.

Nu kan vi också meddela den glädjande nyheten att vi som kommunitet i år inbjuder till julfirande på Nya Slottet. Liksom när vi firar påsken, står gudstjänstfirandet i centrum under dessa dagar. Anmälan för den som vill delta i hela julfirandet sker på vanligt sätt, men gudstjänsterna är givetvis öppna för alla.

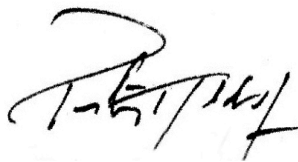
Allra sist en information: i våra dagliga gudstjänster i Bjärka-Säby har vi från den 15 augusti infört en ny ordning vad gäller läsningen av bibeltexterna. Det innebär att den gammaltestamentliga läsningen samt evangeliet nu läses i morgongudstjänsten, Laudes.

Episteln läses i kvällsgudstjänsten, Vespern. I Middagsbönen reciteras en vers ur dagens evangelium, samt läses en text ur kyrkans tradition, det som tidigare varit andra läsningen i Laudes. Vi anpassar oss därmed till den ordning som gäller i Monastero di Bose, med den stora fördelen att vi får del av det lästa evangeliet redan i dagens första gudstjänst, och att detta alltid följer direkt på den gammaltestamentliga läsningen. Det hjälper oss att ännu tydligare betrakta det första förbundet i ljuset av det nya.

Denna förändring kommer ni att märka när ni besöker oss, men den avspeglas även i lektionariet, där evangeliet följaktligen nu står som andra läsning och följs av episteln. Efter ett par veckor har vi redan märkt påtagliga fördelar med den nya ordningen, men vi vill ge den längre tid innan vi utvärderar.

Så vill jag önska er alla en god och inspirerande upptakt på hösten. Och låt oss inte upphöra att påminna varandra: Det är inte bråttom!

Er i Kristus förbundne,

P.S. I dag har jag lagt sista handen vid en ny utgåva av tidskriften Pilgrim. Ett ovanligt angeläget tema, med artiklar som hör till något av det viktigaste jag läst på länge. Håll utkik i brevlådan vid mitten av månaden!